



# FELSŐKRISZTINA

2006. TE DEUM

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék nyári rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, este 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

„...Amikor az apostolok nagy félelemben együtt imádkoztak, bezárt ajtók mellett – nagy szélzúgás közepette tüzes lángnyelvek ereszkedtek föléjük, és eltöltötte őket a Szentlélek....

Figyeljük meg, kiket vesz, kiket vehet ölélésébe a Szentlélek? Az apostolok imádkoztak... állhatatosan... együtt! - Ma is azok nyitottak az Ő befogadására, akik ismerik az ima erejét.

Megkérdem hát magamtól: én milyen vagyok? Együttműködöm-e a kegyelemmel, vagy még igencsak „bezárt ajtók” mögött élek? Sugárzik-e belőlem a Szentlélek-adta öröm, jóság, nyitottság? Bátor vagyok-e a szóra, ha hirdetem Isten Országát?

- Szentlélekisten, Te tudod a legjobban, hogy még nem vagyok teljesen kialakult embered. Sokszor méricskélem, mit adjak és mennyire... - mintha volna valami is bennem, amit nem Tőled kaptam volna. Szükségem van Rád! Szeretném, ha új embert farnagnál belőlem, tüzes lelkű, Lelkekből lelkes apostolt...”

Baráth Ágnes M. Speciosa:

A csend gyümölcsei

\*

Húsvét után, de a húsvéti ünnepkörben került sor egyházközségünk lelki életének két fontos eseményére, az **elsőáldozásra** és a **bérmálásra**. Az idén huszonnyolcan voltak, akik először vehették magukhoz az Úr Jézust. Köszönjük szüleiknek, nagyszüleiknek és

## Krónika

mindazoknak, akik segítettek és elkísérték őket az Úr asztalához. Külön köszönjük hitoktatóinknak, **Lukács Krisztinának és Szócs László atyának**, hogy felkészítették őket első szentgyónásukra és áldozásukra.

A bérmálás szentségében tizenheten részesültek, miután **Márton atya** segítségével kellően felkészültek és tudásukról is számot adtak. A bérmálás szentségét

Május 28-án, délelőtt az ünnepi szentmisén **templomunkban mutatta be aranymiséjét Anthony George Stark atya**, régi kedves ismerősünk, aki tíz éve rendszeresen velünk tölti a nagyheti szertartásokat és a húsvéti ünnepeket. A szentmisén **Márton atya** köszöntötte és adta át a plébánia ajándékát a jubilánsnak. A homiliában régi barátja, **Bolberitz Pál professzor úr** méltatta Anthony atya pápi életútját.

\*



fotó: Bólay

**Márton atya, az ajándék, a szónok és az ünnepelt**

**Udvardy György püspök úr** szolgáltatta ki május 20-án, az esti szentmisén.

\*

Húsvéttól Rajkai János helyett **új sekrestyésünk van, Horváth László**. Fogadjuk őt is olyan szeretettel, mint annak idején Jánost és segítsünk mindenben munkáját.

\*

**Június 16-án** tartja soron következő **összejövetelét a képviselőtestület**. Az aktuális feladatok mellett az elmúlt 5 év értékelése, az őszi képviselőválasztás megszervezése lesznek a fő napirendi pontok. E mellett a jövő évi budapesti városmisszióra való előkészület is megkezdődik.

(folytatás a 3. oldalon)

## Aranymise mennybemenetelkor

A húsvéti ünnepeket az utóbbi években templomunkban ünnepló angol atya, Anthony Stark prelátus Mindszenty József bíboros szenvedése hatására választotta a papi hivatást. Ötven éve szentelték pappá. Aranymisét május 28-án, Krisztus mennybemenetelének ünnepén mutatta be templomunkban. Az ünnepektől Márton atyától nagyszerű Zsolnay-porcelán Krisztus-szobrot és szép kalocsai terítőt kapott. A Felsőkrisztina szerkesztősége úgy értesült, hogy a szobor az atya csomagjában szerencsésen megérkezett Londonba, és a wimbledoni kis kápolnában már el is foglalta az őt megillető helyet, a terítővel együtt. Az alábbiakban idézünk Bolberitz Pál professzor szentbeszédéből és a jubiláns szentmise végén elhangzott gondolataiból.

### Bolberitz Pál atya szentbeszédéből

Krisztus mennybemenetele örömnep. Nem azért ment a mennybe, hogy árván hagyjon bennünket e földi siralomvölgyben. Ellenkezőleg: azért, hogy még közelebb kerüljön hozzánk. Azért küldi el a Szentleket, hogy kegyelme kiáradjon az egész földkerekségre. Azért mondja mennybemenetele előtt az apostoloknak: *„Menjetek, hirdessétek az evangéliumot minden népnek és minden nemzetnek megkeresztelvény őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében”*. *„S íme, én veletek maradok a világ végezetéig”*.

Ezt a „velünk maradáást” Jézus az általa alapított egyházban valósítja meg a Szentlélekben. Jézus nem több egyházat alapított, hanem csak egy egyházat. Azt az egyházat, ami Péterre és a többi apostolra visszavezethető. Az apostolok a Jézustól kapott lelki hatalmat átadták utódaiknak. Ezek a püspökök és áldozópapok. Ők részesednek – különféle fokozatokban – Krisztus főpapi, pásztori, és tanítói küldetésében. Ehhez megkapják a kegyelmet az egyházi rend szentségében. Nem kisebb megbízásban van részük, mint hogy a megváltás művét folytassák. Krisztust jelenítsék meg a világban. A pap tehát „alter Christus”, Krisztus képmása kell, hogy legyen. Minden papi sors Jézus Krisztus valamely jellegzetes tulajdonságát mutatja meg a világ számára. Szép és megrendítő hivatás a papi hivatás. Sokan félnék is tőle, mint Péter a genezáreti tavon, amikor a neki szánt „emberek halásza” küldetést méltatlanságra hivatkozva vissza akarta utasítani. Azonban, mivel szerette Jézust és hitt benne, a kimagyaráz-



kodásra alkalmas „de” szócskát maga ellen tudta fordítani: „De a Te szavadra kivetem a hálót”. És akkor látta a csodát.

Ötven évvel ezelőtt Anthony atya Londonban a papszenteléskor kimondta püspöke előtt: *„Ad sum”* – *„Itt vagyok”*. S azóta is „itt van”, az Úr színe előtt. *Boldog Kopting Adolf*, a mondta: *„Mind den kezdet nehez, de a legnehezebb a hűség”*. Anthony atya ötven éven keresztül hűséges volt az Úrhoz, a papi hivatáshoz, híveihez, szüleihez, barátaihoz és több mint húsz éve magyar híveihez és barátaihoz. Hivatásának kezdete magyar kötődésű. Mindszenty József bíboros, hercegprímás fehér vértanúsága, a katolikus hit és az egyház jogai mellett való sziklaszilárd kiállása volt az a „külső kegyelem”, amin keresztül Isten meghívta őt az apostoli, papi szolgálatra. Bizonyára neki is nehéz volt kimondani az igent, de még nehezebb volt az ötven éves hűség. Ám nem volt egyedül. Aki hűséges Istenhez, az megtapasztalja Isten hűségét,

mert mi nem tudjuk Istent nagylelkűségben felülmúlni. Hálát adunk az Úrnak, hogy megismerehettük Anthony atyában az Ő szeretetét, emberségét, nagylelkűségét, és kívánjuk neki, hogy még sok éven át dicsőítse meg életével az Urat, hogy egykor majd bemelessen dicsőségébe.

### Aranymisés üdvözet

Kedves felső-krisztinavárosi Hívek!

Köszöntelek titeket, akik közül sokatokat megismertem húsvéti látogatásaim alkalmával. Hálám és örömet kell kifejeznem a nagyszerű éneklésért és a mai misén szolgáló asszisztenciáért. Elevenen él bennem az emléke a londoni Westminster székesegyház kórusának, amikor *Griffin* bíboros, *Mindszenty* kardinális személyes barátja tíz papot szentelt egyházmegyéje számára. Ötven évvel később Mindszenty bíboros egyházmegyéjében - miközben oly nagy változásokon ment át az Egyház liturgiája -, a ti kórusotok

most is hasonlóan szépen énekel, melyre életem végéig boldogan fogok emlékezni.

Az aranymise alkalom a visszaemlékezésre, a hálaadásra, a lelkiismeretvizsgálatra, de mindezek előtt az öröme. Egyike voltam az említett tíz fiatalembernek, akiket 1956-ban Londonban szenteltek pappá. Ma már csak négyen vagyunk az élők sorában, és közülük is csak ketten vagyunk „aktívak”. Hálás vagyok az egészség kegyelméért, és hogy itt lehetek ezen a csodálatos napon. Visszatekintve a papi szolgálat ötven évére, a tudatában vagyok a bűnös emberi természet elkerülhetetlen korlátainak és tévedéseinek, de Istennek hála megtapasztalta az elmúlt évek nagyszerű áldásait és örömeit is. Tíz évig nagy odaadással működtem London három forgalmas plébániáján, ezen időszak utolsó két évében egy kis, de nehéz egyházközség plébánosaként. Fájdalmas döntés volt felhagynom a plébániai munkával, amit annyira szerettem, és egy országos megbízatást elvállalom.

1966-ban a szegény plébániák anyagi támogatásával és új egyházközségek alapításához szükséges anyagiak előteremtésével foglalkozó Fogolykiváltó Boldogasszony Társulat mesterének neveztek ki, amely az egyik legősibb angliai katolikus egyesület. Azt a feladatot kaptam, hogy a II. Vatikáni Zsinat szelemében újítsam meg és irányítsam a Társulatot. A Társulat élén eltöltött négy évtized eredményes és emlékekben gazdag időszak volt. Ha visszautasítottam volna a felkérését, nem találkoztam volna 1973-ban Mindszenty kardinálissal, akinek angliai látogatása alkalmával elmondhattam, hogy neki tulajdonítom papi hivatásomat. 1985-ben magam is eljutottam Budapestre. Öt évvel később abban a kiváltságban volt részem, hogy itt lehettem a Kossuth téren 1989. október 23-án, amikor kikiáltották az új köztársaságot.

Szeretném hinni, hogy ma az égből az a két szent bíboros mosolyogva néz le ránk. Mindszenty József bíboros mondja barátjának,

Bernard Griffin bíborosnak: „*Lelkedre kötöttem angliai látogatásomkor, hogy menjen el Magyarországra, mert tudtam, hogy megszereti azt az országot.*” S mennyire igaza volt! Papi életem közel felének volt budapesti kapcsolata, amelynek sok örömet és élményt köszönhetek.

S végezetül még valami. Szerdahelyi Csongor kedvességének köszönhetően, aki mikor Antall József miniszterelnök mellett dolgozott, meghívást kaptam, hogy családjá vendégeként 1991-ben részt vegyek a pápa szentmiséjén a Hősök terén. Papi civilben, az első sorban kaptam helyet, az állam és a kormány képviselői között. Egyszer-kétszer rám szegeződött a pápa éles tekintete. Lát szott, hogy furdalja a kíváncsiság, mit is keres egy pap a politikusok között. János Pál nem kedvelte a pap politikusokat. Készen voltam a válasszal. Amikor fehér reverendában megállt előttem, mielőtt megkérdezhetné volna, hogy mit keresek itt, megszólaltam: „*Szent-atyá, nagyszerű, hogy Budapesten is találkozhatok önnel! Legutóbb a londoni Wembley stadionban szoríthattam meg a kezét.*” János Pál arca széles mosolyra húzódott: „*Maga angol? Hogyan került ide?*”

Mondtam neki, hogy a miniszterelnök sajtófőnöke jó barátom. „*Oh - mondta a pápa -, nagyon fontos, hogy az embernek legyenek jó barátai. Mondja, járt már máskor is Magyarországon? És beszéli a magyar nyelvet?*” „*Hatodszor járok itt, de a magyar nyelvet nebéznek találok.*” „*Oh, mondta, rettentő nebéz.*” A szegény pápa nagyszerű magyar nyelvű beszéddel készült a szentmisére, de néhány perc után feladta, és inkább olaszul folytatta, amit egy magyar prelátus tolmácsolt. Ha a ti gyönyörű nyelvek túl nehéz volt a kiváló nyelvtelenségű János Pálnak, talán megbocsátjátok nekem, hogy bár sokadszor vagyok Budapesten, ma sem beszélem nyelveket. A Mindenható Atya emlékezzen meg rólatok és áldjon meg mindnyájatokat e valóban nagyszerű napon.

**Anthony Stark**

(*Krónika - folytatás az 1. oldalról*)

**Július 17-én** az esti 6 órás szentmise után a templombúcsúra készülve a Schola vezetésével **ünnepi zsolozsmát** éneklünk Keresztelő Szent János tiszteletére. Mindenkit szeretettel várunk.

\*

Július első napjaiban – a pontos dátumot hirdetni fogjuk – **lomtalanítás lesz** a kerület ezen a részén. Kérjük, hogy bár a nyaralások már megkezdődnek, aki tud, a meghirdetett időpontban jöjjön segíteni.

**Béres György**

### Választás elé...

2001-ben választottuk meg új képviselőtestületünket. Ez demokratikus módon történt. Egyházközségünk tagjai, valamint a plébános jelölt tagokat. Ez a mandátum most lejár, és összeül új képviselőtestületet és elnököt kell választanunk.

Megköszönöm a képviselőtestület munkáját és a tagok egyenkénti feladatvállalását. Sok mindent valósítottunk meg, építkeztünk testileg és lelkileg is.

Kérem a Kedves Híveket, hogy a nyár folyamán gondolkodjanak, kiket jelölnének képviselőnek egyházközségünk híveiből, férfiakat, nőket egyaránt.

A Szentlélek segítségével, felelősséggel építsük egyházközségünket a jövőben is.

**Márton atya**

### Lapunk a világhálón

Ha nem is az örökkévalóság, de a maradandóság felé komoly lépést tett a Felsőkrisztina. Plébániánk honlapjáról, a [www.felsokrisztina.net](http://www.felsokrisztina.net) –ről Kovács Ádám jóvoltából minden eddigi lapszámunk pdf formátumban letölthető.

## Bajor testvérkórusunk látogatása

Nehezen hittük el, amikor fellevenítettük közös élményeinket, de bizony majd négy év telt el azóta, hogy a Schola, plébániánk „utazó nagykövete” a bajorországi Dingolfingban járt. Azóta vártuk ottani vendéglátóink viszontlátogatását, amire hosszas halasztgatás, majd levelezés és készülődés után végül is május 19-20-21-én sor került. A szervezést nehezítette, hogy 20-án, szombaton bérmálás volt templomunkban, így az erre az estére tervezett hangversenynek új helyszínt kellett keresni. Szintén probléma volt a kórus elhelyezése: az előzetes megbeszéléseken nyilvánvalóvá vált, hogy a Schola tagjainak lakáskörülményei nem teszik lehetővé, hogy a 25-30 tagot számláló kórus családoknál tölthesse a hétvégét. Így esett a választásunk a – Belvárostól meglehetősen messze fekvő – Nagytérenyre, a verbita rend vendégházára. A hangverseny helyszínének problémája pedig *Osztie Zoltán* belvárosi plébános nagyvonalúságának köszönhetően oldódott meg, Pest legrégebbi templomában, a Belvárosi Főplébániatemplomban énekelhettek vendégeink az este 6-os szentmisén, ott tarthatták koncertjüket, sőt utána a Keresztény Értelmiségiek Szövetségének Egyetem téri székházában adhattunk számukra fogadást.

Német vendégeink (bár lehet, hogy a bajor jelzőnek jobban örülnének) nem hazudtolták meg a német pontosságról bennünk élő kliét, az előre megbeszélte időpontot szinte percre pontosan betartva, péntek este fél 8-kor autóbusszunkkal megérkeztek a verbiták nagytérenyi vendégházához. A kipakolást, a szobák beosztását vacsora követte, majd utána (immár a pár magyar szervező nélkül) kellemes, otthonról hozott bor (a sör pedig talán jobban illett volna) társaságában eltöltött este.

A szombati program délelőtt budapesti autóbusszos városnézéssel kezdődött, majd délután a Várban gyalogos városnézéssel folytatódott. Szerencsére Szent Péter kegyes volt hozzánk, így az előző napi kellemetlenül hűvös, esős időt

szép, városnézésre kifejezetten alkalmas napos, de nem túl meleg idő váltotta fel. Bajor vendégeink érdeklődőek voltak. Voltak, akik már sokadszorra jártak Budapesten, de többen most lépték át először a volt „Ostblock” határát. Szombat délután a Mátyás-templomban futószalagon folynak az esküvők, így nem tudtunk bejutni. Ennek ellenére a kórus – a maga módján – gratulált az egyik ifjú párnak, akik a templom oldalában fényképezkedtek. Megállva, spontán három szólamba rendeződve elénekelték nekik a mi „Áldjon meg téged...” kezdetű énekünknek német megfelelőjét, amit az ifjú férj és feleség nagy örömmel és meghatódottsággal fogadott. E spontán gesztus jól jellemzi azt a közvetlen kedvességet és természetességet, ami vendégeinkre végig oly jellemző volt.

Ezért is esett rosszul, hogy a Belvárosi-templomban alig jelent meg valaki az este 6-os szentmisén, és az azt követő koncerten. Kis túlzással állítható, hogy dingolfingi vendégeink üres templomban énekeltek. (Legalábbis a karzatról úgy tűnt.) Ennek ellenére nem uralkodott el a csalódottság érzése, sőt az azt követő fogadáson igazi jókedv, mulatós hangulat kerekedett. Köszönhetően a „Schola asszonyainak”, akik roskaadásig megrakták a hatalmas asztalokat mindenféle jó falattal, oly bőségesen, hogy még a zongorára is jutott bőven sütemény. Ízlett a jóféle bor is, így – az ilyenkor kötelező köszöntések, valamint hosszabb-rövidebb beszédek után – hamarosan dalra fakadt, aki csak tudott, és felváltva – hol magyarul – hol németül – de még néha latinul, sőt olaszul is szólt a vidám ének. Egyesek tánra is perdültek, így bizonyítván, hogy ha mulatásról van szó, akkor bajor és magyar – bizonyára a sok évszázados történelmi hagyományokra való tekintettel (vagy azok ellenére?) – igen jól megérti egymást. A fogadás után a kórus hazament Nagytérenybe, de hogy miként folytatódott a vidám este, arról csak kósza híreket hallottunk...

Vasárnap templomunkban, a fél 11-es misén hallhattuk a dingolfingi Keresztelő Szent János Plébánia kórusát. A szentmise utáni rövid koncertre sokan még a templomban maradtak és hallhatták a műsort. Köszönet azért, hogy a más-kor (litánia, rózsafüzér és egyéb eseményekkor) látható „pánikszerrű menekülés a templomból” most nem volt tapasztalható, és a kissé üres szombat esti koncert után teli templomban énekelhettek vendégeink. A koncert után Márton atya, majd Seidl Fidél bácsi, mint egyházközségünk doyenje köszöntötte a vendégeket, akik ezután szétszéledtek a családokhoz, akik ebédre hívták meg őket. A gazdagon terített asztaltól nehéz volt felkelni, mint ahogy nehéz volt búcsút venni tőlük vasárnap délután, amikor hosszas búcsúzkodás és többszörös kölcsönös éneklés után 3 óra körül hazaindultak.

Szép volt, jó volt ez a rövid két nap. Ismét bizonyosságot nyert, hogy ahol csak ketten-hárman összegyűlnek az Úr nevében, ott az Úr is jelen van. Végig éreztük az isteni jelenlétet közöttünk, s annak ellenére, hogy néha-néha adódtak nyelvi nehézségek, a Szentlélek segítségével egy egészen más, a klasszikus vagy éppenséggel modern nyelvészet által nem ismert és kutatott nyelven mindig megértettük és megszerettük egymást. Avval a szilárd elhatározással vettünk búcsút bajor testvérkórusunktól, hogy a kapcsolat ezzel a látogatással nem szakad meg.

E cikk végén mindenképpen meg kell emlékeznünk *Susits Tamás*, aki öt évvel ezelőtt kezdeményezője és szervezője volt a kapcsolatfelvételnek és a Schola dingolfingi utazásának, s aki már nincs közöttünk. Hisszük azonban, ahogy Tünde fogalmazott a szombat esti fogadáson, hogy látott minket az égből és nagyon örült annak, hogy az általa plántált fának beérett a gyümölcse. Mindannyian köszönettel és hálával tartozunk neki.

Vasdinyey Miklós

## Mária Magdolna ikonográfiája – Kód nélkül

Mária Magdolna – akit az Egyház mint evangéliumi személyt és az üdvtörténet tanúját, szentként tisztel és július 22-én ünnepel – az elmúlt időben kulcsfigurájává vált Dan Brown most már filmen is megjelenített teóriájának. Mint ismeretes, az ún. *Da Vinci-kód* lényege egy apokrif evangélium alapján Jézus és Mária Magdolna kapcsolatán alapul. A regény, illetve a film narratívája szerint Leonardo da Vinci a milánói *Santa Maria delle Grazie*-templom Utolsó Vacsora-freskójának János apostola valójában a „bűnbánó” Magdolna. A feltételezésekkel szemben a szent asszony valós kultuszáról az alábbiakat állapíthatjuk meg dióhéjban.

Mária – akinek második neve születési helyére, a Genezáreti-tó nyugati partján fekvő *Magdala*, görög nevén *Tarikbeia* településre utal – három helyen szerepel a kanonikus evangéliumokban. A leghosszabb részt – a Mester után kérdezősködő asszony és az angyalok, illetve Jézus találkozását – János evangéliumában olvassuk (Jn 20, 11-18). Két rövid utalás található még Márknál, aki megemlíti, hogy a feltámadt Krisztus hét ördögöt űzött ki Magdolnából (Mk 16, 9), illetve Lukácsnál, ahol már Jézus és a tanítványok körében találjuk (Lk 8, 1-2).

A „bűnbánó” (a megtérő prostituált) attitűd a középkor folyamán tapad a szent személyéhez: Nagy Szent Gergely pápa (manapság az Egyház által is elismerten tévesen) azonosította a Jézus lábát könnyeivel öntöző és hajával megtörölő és kenettel illető aszszonnyal (Lk 7, 36-37). Ennek megfelelően Magdolna ikonográfiájának két lényegi eleme a hosszón, kibontott haj, illetve a kenőcsös tégely lett, gótikus szárnyasoltárainkon is így ábrázolták évszázadokon át.

Az „apokrif”, azaz nem kanonikus hagyomány szerint a Mennybemenetelt, illetve a Szentlélek eljövetelét követően a „három Mária”: a Szűzanya, Magdolna, illetve a feltámasztott Lázár húga János apostollal együtt (néhány forrás szerint Márta és Lázár társaságában) a mai Provence területén térített. Magdol-

na a legendákban élete utolsó harminc évét a *La Sainte Baume*-barlangban vezekelve töltötte, halála után teste pedig a közeli Szent Maximinus-kápolnába „repült”. Tiszteletének központja, továbbá a hagyomány által leginkább hitelesnek tartott ereklye őrzője Vézelay monostora volt a középkorban.

Jézus és Mária Magdolna házasságának az üdvtörténet, illetve a megváltás tényének értelemszerűen ellentmondó feltételezése nem Dan Brown találmánya, először a Meroving-ház származtatta magát e „nászából”. Az, hogy a passiót megéleveníítő, legősibb misztériumjátékokban már fontos szerepet játszó asszony Jánost helyettesítette volna az Oltáriszentség megalapításánál, a korabeli társadalmi viszonyok miatt is teljes képtelenség. Leonardo da Vinci alkotása azt a jelenetet ábrázolja, amikor Péter arra kéri a „szeretett tanítványt”, kérdezze meg Jézustól, melyikük lesz árulója. A művész keze az ábrázolás során többszörösen is kötve volt. Egyfelől korábbi, nagyszabású elődök (*Taddeo Gaddi, Domenico Ghirlandaio, Andrea del Castagno* alkotásai) révén, másrészt Aquinói Szent Tamás révén, akinek nyomán a két, egymással beszélő apostol közül Péter a *vita activa*, János a *vita contemplativa* megszemélyesítője volt. Ha ez még mindig nem lenne elég meggyőző ahhoz, hogy Magdolnát semmiképpen nem ábrázolhatta a művész János helyén, még mindig ott a tény, hogy a Niccolò Malermi kamalduli szerzetes által 1472-ben kiadott *Vita dei santi* (Szentek élete) a Leonardo-mű születése előtt alig több mint húsz évvel „kodifikálta”, „véglegesítette” e jelenet ábrázolásának szabályait. Nem hanyagolható szempont az sem, hogy a jelenleg restaurált állapotában is igen kopott, elmosódott freskón a Leonardo utáni századok metszetei és rajzai még éleesebb kontúrokat mutatnak, ezeken a „nőiesnek” minősített János arcvonásai is keményebbek némileg.

Bár a Mel Gibson rendezte Passióban Magdolnát Monica Bellucci alakította, érdemes leszögezni, hogy Leonardo korának művészete

a szent asszonyt ritkán ábrázolta szépnek. Ehhez elegendő egy pillantást vetni Donatello híres szobrára a firenzei Dómmúzeumban, amely egy összeaszott, elgyötört tekintetű, idősebb nőt ábrázol (*lásd képünkön*). Az ábrázolások kulcsa – akármilyen külsővel is jelenítik meg Magdolnát – egy Dan Brown által figyelmen kívül hagyott tény. E szentet ugyanis nem azért ábrázolták olyan gyakran, hogy az evangéliumi történetbe némi „szelíd romantikát” hozzon, hanem tágabb értelemben a bűnbocsánat, a megtérés ereje és szükségessége illusztrálására.



A fentebbiek tükrében a Da Vinci-kód „tézise” egy naiv, minden bizonyítékot nélkülöző feltevés. Sokkal veszélyesebbek nála azok a külföldön sajnálatos módon nagy népszerűsége szert tett „bestsellerek”, amelyek Magdolnát az Egyház által „bűnbánóvá tett”, valójában pogány eredetű, alkimista istennőnek állítják be. Ez ugyanis már végképp nem regény-vagy filmművészet, hanem a tudományos tények és nem utolsósorban a keresztény tanítás deklarált manipulációja.

Jakab Péter

## A Szentföldön jártam...

Február 16-án egy papi tanulmányi napon az előadás után kaptam egy programot, amelynek a címe: Nagyböjti Zarándoklat a Szentföldre. Ahogyan végigolvastam, nagyon megtetszett a lehetőség, hogy eljuthassak a kereszténység gyökereihez.

Nagy izgalommal készültem és vártam március 29-ét, hogy útnak indulhassunk. A pécsi püspök atya vezetésével és 24 paptestvérrel jártuk végig Jézus földi életének legfontosabb színhelyeit. Izrael fővárosába, Tel Avivba érkeztünk meg a repülővel, itt várt külön busszal a magyar idegenvezetőnk, aki történelmi ismereteivel és barátságával hozzájárult, hogy ez a zarándoklat egy életre szóló emlék maradjon. A mai főváros régi neve, Joppé, amelyről az Apostolok cselekedeteiben olvassuk, hogy Péter apostol feltámasztotta Tabitát. Miután itt a Szent Péter templom kápolnájában megtartottuk a szentmisét, szép nap-sütéses délután elindultunk az első két éjszakai szálláshelyünkre, a Genezáreti-tó partján levő Tiberiás városába. Innen látogattuk meg a tó partján található helységeket, ahol Jézus nyilvános működésének nagy részét töltötte.

Másnap, csütörtökön, a Nyolc Boldogság hegyén a nyolcszögletű templomban szentmisét mutattunk be, aztán gondolatban visszautaztunk a múltba, és szemünk elé idéztük, ahogyan Jézus kiszáll a bárkából és elmondja, kik az igazi boldogok vagyis az új szövetség törvényét, a Nyolc Boldogságot. Innen a hegyről lejövet a közelben található, Tabgha, helység, ahol egy templom őrzi Jézus az öt kenyér és a két hal megszáporításának csodáját. Utunkat folytatva ugyancsak a tó partján maradván, Kafarnaumba mentünk, Jézus városába. Itt tanított szombaton a zsinagógában, és innen kijövet ment be Péter házába, ahol be-  
tegy anyósát meggyógyította.

Pénteken Jeruzsálem felé indulva először Názáretben, az Angyali Üdvözlet Bazilikáját kerestük fel, ahol a megváltás elkezdődött, vagyis Gábiel fő angyal bejelentette, Máriának, hogy a jó Isten Őt választotta a Megváltó édesanyjának. Tovább haladva Kánába mentünk, ahol Jézus az első csodáját tette, innen a Tábor-hegyre mentünk fel, amely a környező vidéken valóban magas hegyként emelkedik ki. Jézus színében itt változott el, mutatta meg dicsőségét, ezt a fontos eseményt a templom szentélyében lévő mozaikok idézik fel.

Azt gondolom, minden szentföldi zarándok fő célja, Jeruzsálem, és ezzel mi is így voltunk, nagyon vártuk, hogy meglássuk a Szentvárost. A 122-es zarándokzoltárt imádkozva érkeztünk be Jeruzsálembe. Másnap, szombaton, Betlehembe mentünk, ahol a pásztorok barlangjába misézhattunk és utána megnéztük a közelben lévő Születés Bazilikát.

Vasárnap reggel Jeruzsálem óvárosába látogattunk, Betánia felől tekintettünk rá a Templom hegyre, aztán elindultunk lefelé azon az úton, amelyen Jézus virágvasárnap bevonult a Szentvárosba. Megható érzés volt erre gondolni, ezen az úton, Jézus bevonulását egy kápolna örökíti meg, ahol megsiratta Jeruzsálemet, egy kicsit lejjebb menve baloldalt van a Getsemane kert, Jézus vérrel verejtekezésének és elfogatásának helye. Szavakban kifejezhetetlen az az érzés, amit e kert szelleme sugall. A Kidron-patakon átkelve mentünk be a várba, Jézus elítélésének és keresztet a vállára vevésének színhelyére, amely a Sion nővérek zárdája alagsorában van. Mi is itt, az eredeti helyen, a Via Dolorosán végig menve elimádkoztuk a keresztutat. Itt a zarándok egy különleges lelki állapotban megy át, ahogyan keskenyebb, szélesebb síkatorokon az arab árusok között a nagy zajban

próbál imádkozni. Az idegenvezetőnk azt mondta, ezen ne lepdjünk meg, mert Jézus idejében is így lehetett. És végül elérkeztünk zarándoklatunk csúcspontjához, a Szentsír bazilikába, ahol az utolsó négy stáció van. Egy félóra sorban állás után juthattunk el a feltámadás színhelyére az üres sírhoz, amelyet itt, a bazilikán belül egy kis kápolna őriz.

Másnap, hétfőn, visszatértünk a Getsemane kertbe, ugyanis itt az 1920-as években felépítették a nemzetek templomát, melynek a fő oltárát a magyarok készítették, a jobb alsó sarkában a magyar címer jelzi. Itt miséztünk, aztán a sivatagon keresztül mentünk délre, Qumránba, az ásatások helyére, Massada várába és ha már itt vagyunk a világ egyetlen sós tavánál, kipróbáltuk, milyen a sós vízben fürödni.

Kedden reggel, az utolsó előtti napon, búcsút vettünk Jeruzsálemtől, és kimentünk a Földközi-tenger partjára, ahol történelmi városokat látogattunk meg, mint Akko, a kereszties lovagok fő állomása, aztán Caesareán keresztül Haifában található, Kármel hegyére mentünk, ahol Illés próféta élt. Itt tartottuk a szentföldi utolsó szentmisénket. Kedden este megérkeztünk az utolsó szálláshelyünkre, Netanyába. Szerdán hajnalban indultunk a közeli fővárosba, Tel Avivba, hogy a nagyon tüzetes átvizsgálás után haza repüljünk. Erről a zarándoklatról ami igazi lelki élményként bennem van, hogy másképpen olvasom a Szentírást, lelkileg közelebb érzem magam ezekhez a szent helyekhez. Hálát adok a jó Istennek, hogy eljutottam a Szentföldre és mindazoknak, akik segítettek ebben. Mindenkinek, de különösen a papokat és a hitoktatókat arra biztatom, valahogy legalább egyszer zarándokoljanak el a Szentföldre.

László atya

## Visszatekintés – Évértékelő 2006.

A Jóisten kegyelméből kis közösségünk ez évben is megtartotta éneklő kedvét, egymás iránti szeretetét, összetartását.

A 2005/2006-os tanév eseményei címszavakban, a számok tükrében:

A **kiskórus** 2005. szeptember 4-től (Veni Sancte) 2006. június 11-ig (Te Deum) egy kivétellel minden vasárnap énekelt a 9 órás szentmisén. (Összesen 40 alkalommal)

A **nagykórus** 26 alkalommal szolgált templomunkban (szentmisék, vesperások, roráté-misék), 6 alkalommal más templomban (ökumenikus hét, vendégség a Budahegyvidéki Református Templomban, stb.)

Énekeltünk még két diploma-hangversenyen (május 23. Vörös Boglárka, június 13. karmester-vizsga), a Cantate kórossal hangversenyt adtunk a Missziós Héten, hagyományteremtő szándékkal Karácsonyi Nagyéneklést szerveztünk, farsangoltunk, nagybőjtben lelki gyakorlaton vettünk részt, „szomszédoltunk” a gráci domban, német vendégkórust fogadtunk.

A férfikar egész évben létszámihiánnyal küzdött (két oszlopos tenorunk ideiglenesen külföldön folytatta - folytatja tanulmányait,

egy basszus sűrűsödő tanulmányai miatt megvált a kórustól).

Ismételt felhívásunkra két új tag jelentkezett, ám – főként a sok szolgálat miatt – a biztonságos megszólalás érdekében még szívesen látnánk új, az éneklés örömeire vágyó testvéreket közösségünkbe (természetesen a női szolamokba is). Kottaolvasási készség jó, ha van, de nem feltétele a kórustagságnak! Első a szándék: akar-e valaki egy imádkozó-éneklő, többnyire jókedvű közösség tagja lenni, a liturgia szolgálatát felelősséggel ellátni? Ha igen, szeretettel várjuk ősszel, már az első próbán, szeptember 1-jén, 19:00-21:00-ig.

Nyári programjaink: Július 2-8-ig Schola-tábor Kőszegen

Augusztus 17-21. zarándoklat Kárpátaljára

A tanévet lezárva, az első köszönet a Gondviselőé, aki megengedte, hogy ez évben is sok-sok alkalommal szolgáljunk az oltár mellett, és megtartott bennünket az egymás iránti szeretetben.

Szinte lehetetlen felsorolni azt a sokfelől érkező segítséget, amit kaptunk, néhányat azonban – a teljesség igénye nélkül – szeretnék megemlíteni:

Köszönet a szülőknek, nagyszülőknek, akik – hogy a kiskórus

reggel 8-ra, próbára jöhessen – a vasárnap hajnali ébresztést egész évben hűségesen vállalták.

Köszönet a gyerekeknek, akik a vasárnap reggeli szundikálás helyett a szolgálatot választották.

Köszönet az „asszonykórusnak”, mert számtalan összejövetelünkön fejedelmi vendéglátásban részesített mindannyiunkat.

Köszönet két szakmai segítségemnek, Vörös Boglárkának és Opánszky Dávidnak, akikkel megoszthattam a próbák terhet.

Köszönet a kórustanács tagjainak, akik bonyolult életünkben segítettek megfelelő döntéseket hozni.

Köszönet kis - és nagykamaszainknak, akik a felnőttek állóképességéhez mért énekpróbákat – némi sugdolózással, kuncogással, rajzolással ugyan, de – nem adták fel (kiváló lehetőséget adtak a kórusvezetőnek a türelem erényének gyakorlására...).

Köszönet családos kórustagjainknak, akik – félretéve a háztartás, a gyereknevelés, a munkahely ezerféle gondját – a liturgia szolgálatáért sok-sok áldozatot hoztak, és ezzel felbecsülhetetlen értékű példát adtak családjuknak, gyermekeiknek, környezetüknek.

**Tőkés Tünde**

## A hittanos rejtvény végeredménye

Május 28-án, a diákmisén került sor az egész tanéven át tartó hittanos rejtvény eredményhirdetésére. Köszönjük a szülők segítségét mind a lelkesítésben, mind pedig a megfejtésekben. A jövő tanévben is családi rejtvényként szeretnénk folytatni a versenyt, szeptembertől szeretettel várjuk a régi és az új versenyzőket!

### Közéiskola, felső tagozat

1. Tóthpál Sarolta
2. Czibulka Noémi
3. Seidl Krisztián

### Középső kategória (4 – 5. osztályosok)

1. Bojti Móric
2. Alföldy Balázs
3. Vásony Anna

### Kicsik (2-3. osztályosok)

1. Tóthpál Balázs
2. Léstyán Réka
3. Alföldy Zsófia
4. Thuránszky Nóra  
Kováts Levente
5. Laber Fruzsina  
Seidl Máté
6. Téglásy Tekla  
Téglásy Zsigmond  
Thuránszky Alíz

Jutalmat kapnak: Perczel Bori, Gröndahl Gabi, Zsikla Nikolett, Horog Attila



## *Keresztény ember egy nem keresztény társadalomban*

Megtelt a templom május 16-án a Felsőkrisztina Baráti Kör özszejövételén, amelyen Veres András püspök úr tartott előadást. A rendkívüli érdeklődésnek két oka volt. Egyrészt, mert a püspök úr régi, szeretett és tisztelt lelkipásztorunk, aki az év nagy részében együtt ünnepli híveinkkel a vasárnapot, és aki bátran, nem törődve a személyét érő – méltatlan – támadásokkal képviseli az Egyház álláspontját erkölcsi, közéleti kérdésekben, másrészt azért, mert a téma, amelyről beszélt, időszerűbb mint valaha.

Előadását egy idézettel kezdte, amely Krisztus utáni III. században íródott: „A keresztényeket sem területi, sem nyelvi szempontból, még faji szempontból sem lehet megkülönböztetni a többi embertől... Étkezés, öltözködés és szokások tekintetében alkalmazkodnak környezetükhöz. Az élet egyéb területein mutatkozik a közösségi életük különösnek és elismerten meglepőnek. Saját hazájukban laknak, de mégis jövevényekként. Mindenben részt vesznek, és mindent elviselnek, mint idegenek... Mint mindenki más, házasodnak, gyermeket nemzenek, de a magzatot nem bajtják el. Közös az asztal, melyhez letelepednek, de nem közös az ágy... Engedelmeskednek a meghatározott törvényeknek, de életükkel felülmúlják a törvényeket. Mindenkit szeretnek, de mindenki üldözi őket. Félreismerik őket, ezért baláltra adják őket, de életre támadnak. Szegények, de sokakat gazdagítanak... Gyalázzák őket, és a gyalázatban megdicsőülnek...”

A keresztény ember állandó feszültségben él – folytatta a püspök –, mely abból adódik, amit Jézus a búcsúbeszédében mondott „*Atyám hálát adok Neked értük, mert bár ebből a világban élnek, de nem ebből a világból valók.*” Igen, a mi hazánk a mennyben van, de ebben a világban kell élnünk és helytállnunk. Jézus azt mondta: „*Legyetek a*

*föld sója, legyetek a világ világossága.*” De ezzel egy percig sem ígérte azt, hogy mi leszünk többségben. Ellenkezőleg. Mivel azt mondta, hogy legyetek kovász, ebből szükségszerűen következik, hogy az elkötelezett keresztények mindig kisebbségben lesznek.

Nem mindegy, hogy számunkra a keresztény szó jelző vagy állítmány. Nem mindegy, hogy keresztény orvos, keresztény vállalkozó, családanya, családapa vagyok-e vagy vállalkozóként keresztény, orvosként keresztény, családapaként, családayaként keresztény. Nyilvánvalóan az állítmány az erősebb. Valamiképpen el kellene jutni mindnyájunknak arra, hogy az a munka, az a szolgálat, az a hivatás, amelyet betöltök, az következménye legyen annak, hogy keresztény vagyok.

Ez lényegi kérdés akkor, amikor a keresztény ember nem keresztény világban való jelenlétéről gondolkodunk. Nem mindegy az sem, hogy a keresztény ember az Egyházat minek tekinti. Olyan közösségnek, ahol bizonyos liturgikus cselekményekben részt vesz vagy pedig olyan földi közösségnek, amelynek léte misztérium, tehát túlmutat a földi világon. A keresztény élet csak közösségben képzelhető el. A Szentlélek nemcsak az imádság csöndjében munkálkodik, hanem a munkában, a pihenésben, a szórakozásban, a kötelességteljesítésben. Feladatunk, hogy a nyilvánlatkoztatás fényében tudjuk értelmezni a velünk és körülötünk történő eseményeket.

A püspök úr korunk kihívásait elemezve, sajnálattal állapította meg, hogy a mai magyar értelmiség elárulta a nemzetet, de az Egyházat is. Tapasztaljuk – mondta –, hogy naponta támadják az Egyházat, és nincsenek keresztény emberek, akik ezekre válaszolnának. Felháborító, hogy mennyire bátortalanok vagyunk s nem állunk ki egyházunk mellett. A vallás nem magánügy, mint ahogy azt XVI. Benedek pápa is

hangsúlyozta. Az egyháznak létjogosultsága van minden társadalomban. Az Egyház nem kötelezi el magát egyetlen világnézet, egyetlen párt mellett sem, mert saját, minden politikai irányzattól független tanítása van. Az egyes pártok azonban eldönthetik, hogy tanításából többet vagy kevesebbet tesznek pártprogramjaikba. A hívő embernek tudnia kell választani, hogy melyik párt vagy pártok azok, amelyek többet fogadnak el az egyház szociális és az evangéliumi tanításból. Isten ellen, embertársai ellen és saját üdvössége ellen vét az a keresztény, aki kivonja magát a társadalmi kötelezettségek alól. Kötelességünk a választásokon való részvétel. Szomorú, hogy vannak olyan hívő emberek, akik olyan politikai erőket támogattak, amelyek sokszor, sokféleképpen vétettek alapvető erkölcsi normák ellen, s amelyek az egyház intézményei ellen léptek fel számtalan esetben. Bármennyire is fáj egyeseknek, de ki kell jelentenünk, hogy nekünk el kell számolnunk az Úristen előtt minden cselekedetünkkel.

Előadása végén a püspök úr arról beszélt, hogy a keresztények eltűrték, hogy az EU alkotmányából kimaradjon a keresztény gyökerekre való utalás. Olyan Európát és Magyarországot szeretnénk, amely biztosítja minden hívő és nem hívő számára, hogy szabadon élhet, szabadon vallhatja hitét, és szabadon tömörülhet közösségbe, és ha kell, szervezett módon is kiállhat értékrendje mellett. Minden társadalom sorsa az alkotó kisebbségtől függ. Tehát függ attól, hogy mennyire vagyunk alkotó kisebbség. A keresztény embernek minden élethelyzetben keresztényként kell helytállnia. Egymást erősítve kell összefognunk érdekeink és értékeink védelmében, és ezáltal lehetünk ennek a társadalomnak alkotó tényezői, akik egyaránt akarják a hívő és a nem hívő emberek javát.

**Béres György**



## Schola itt-ott: grazi villámlátogatás

Május 13-14-én a Schola Grazba utazott, hogy énekével az osztrákok között is dicsérje az Urat és szolgálataival erősítse az ottani magyarokat.

A Gondviselés útjai gyakran rejtélyesek. Amikor egyik scholatársunk, Szádeczky-Kardoss Géza szeptemberben ösztöndíjasként kikerült a grazi zeneakadémiára, nem sejtettük, hogy alig telik el néhány hónap, és felvetődik benne a Schola odalátogatásának terve. Őt dicséri az is, hogy a terv a dóm karnagyával kialakított jó kapcsolat révén a Schola meghívásába torkollott.

Volt ugyan némi bizonytalanság az út körül (többszöri időpont változtatás, létszám problémák, anyagi terhek), de végül győzött a Gondviselésbe vetett bizalom és a missziós lelkelet! Huszonnégy elszánt Scholatag öt autóval nekivágott az útnak Szent Kristóf és az Órangyalok kísérő tekintetétől övezve. Mindnyájan megérkeztünk a kitűzött időre, és hálát adtunk a Gondviselő Istennek, hogy megóvott minket az utolsó szakaszon közvetlenül előttünk bekövetkezett baleset következményeitől.

Délben kaptunk próbalehetőséget a Dómban - óh, az az akusztika! -, majd 56-os idegenvezetőnk, a fiatalok Szentgotthárdon orgonaszolgálatot teljesítő Misi bácsi történeti áttekintését hallgattuk meg a városról. Ő kalauzolt el minket a nevezetesebb helyekre: a főtérrre, ahol éppen anyák napját ünnepelték, a különböző korok stílusát viselő mellékutcákba, számos passage-ba, meg-megállva egy-egy jellegzetes épület előtt (Dóm, Mauzóleum, Festett ház, Udvari pékség), vagy épületek belső udvarára.

Visszatérve a Dómba osztrák előesti szentmisén énekeltünk Tőkés Tünde, Vörös Bogi és Opánszky Dávid vezényletével, s Jézus igéjét hallgatva - "Én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők. Aki bennem marad, és én őbenne, az bő termést hoz" - megtapasztalhattunk valamit a Mennyei Atya minden népnek szóló, egyetemes meghívásából. Újból magunkba szívtuk a csodálatos akusztika felemelő élményét. Így még énekelni is másképp lehet! Jutott is az ihletettségből a Dóm mel-

letti lépcsőkön való fotózás utánra, s szabadtéri „Isten boldog fénye” énekünk odacsalta a szemközti épület nyitott ablakaiba vendéglátóinkat. Az agapén vallotta meg a dóm karnagya, hogy mély benyomást tett rá az, amikor miseszolgálat előtt és után a kórus imádkozott. Olyannyira összebarátkoztunk, hogy az avatottak számára megnyílt a zenészek szentélye, a Dóm kottatára, ahonnan ajándékba kaptunk is néhány kottát.

Az este további szépséget tartogatt számunkra, mert Misi bácsi



elkalauzolt a Schlossbergre, a városban emelkedő meredek hegyre, ahol a vár áll. A gyönyörű panoráma fölött még hosszabban is elidőztünk volna. A hegyben kiépített barlanglépcsőn ereszkedtünk vissza a házak közé, majd tértünk szálláshelyünkre.

Vasárnap a helyi magyar közösség miséjén énekeltünk a Welsche-templomban, majd rövid koncertet adtunk, melyet a moldvai csángó magyaroktól tanult Aranymiatyánk vezetett be Bene Rózi csodálatos előadásában. Így váltunk kelet s nyugat magyarjai között közvetítőkké, a kincseket, amit az előző években kaptunk, továbbadtuk. Bárha nekünk is szólna majd egykor a dicsérő szó: „Jól van, te hűséges, derék szolga! Mivel a kicsiben hű voltál, sokat bízok rád, menj be Urad örömebe!” Magyar vendéglátóink agapéja, majd az erősítő ebéd után két gyönyörű helyszínre látogattunk még el, immár elhagyva Graz-ot.

Judendorf-Straßengel 1300-as évekből való gótikus zárándoktemplomát, a stájer Stephansdomot II József halálra ítélte, de a hívek

kitartó ellenállása megmentette a lerombolástól. A templomban található egy 1255-ből származó gyökér, amely a maga természetes növekedésével kirajzolta a szenvedő Krisztus alakját. Az oldalkápolnában, a Szent Anna, Szűz Mária és Jézus oltárkép előtt énekeltünk a Szentháromság tiszteletére, s köszönetül a szívből jövő kalauzoláért áldást kértünk, énekeltünk Misi bácsira. Kijövet könnyes szemmel vallotta meg, hogy édesanyja neve Anna - a gyökörek megelevenedtek! S mi is elgondolkozhattunk a magunk történel-

mi gyökerein, szemünk előtt pedig ismét megjelent a legmélyebb gyökér, a bennünk élni akaró Krisztus alakja - úgy, ahogy azt a 750 éves gyökér kirajzolta nekünk.

Rein, utolsó állomásunkként, Graztól északra, egy hegybe benyúló völgyben a világ legrégebbi ciszter apátságát mondhatja magáénak: 1129 óta élnek itt szerzetesek, akik imádságukkal és munkájukkal szolgálnak az Úr szőlőjében. Éppen csak bepillantást kaphattunk bazilikába, valamint a munkájukkal előállított termékek polcaiba, de valamilyen belső kisugárzást lehetetlen volt nem észrevenni a falak között.

Elbúcsúztunk Misi bácsitól és az esőssé váló időben hazaindultunk. A koncert-meghívásból zárandoklat lett, sok felfedezéssel, örömmel, találkozással, a Gondviselő Istenre való hagyatkozással. S ha hűségünk, szeretetünk erősödött, ne csodálkozunk, hanem adjunk hálát és tudatosítsuk magunkban: „aki odaadja értem életét, megtalálja azt”.

A Gondviselés útjai gyakran rejtélyesek. Deo gratias!

**Bartal Péter**

## 2006 első negyedévének anyakönyve

Halottak:

1. Németh Ferencné sz. Tyabun Irén (97)
2. Pecze László (90)
3. Rideg Győzőné sz. Molnár Anna (91)
4. Sándor Jánosné sz. Jubász Margit (78)
5. Dr. Pogány Nándorné sz. Lebmann Alice (93)
6. Boros István (63)
7. Dr. Szörényi Lóránt (84)
8. Baranyai Istvánné sz. Major Jolán (83)
9. Illés Sándorné sz. Komáromi Gizella (82)
10. Osoha Erzsébet (58)
11. Blazsowszky László (60)
12. Kovácsy Antalné sz. Girardi Emilia (90)
13. Vitéz Aladárné sz. Halász Ágnes (80)
14. Dr. Móra Imre (89)
15. Farkas Zsolt (77)
16. Dr. Huba Lászlóné sz. Göndös Vilma (91)
17. Szabó Edit Terézia (74)
18. Dr. Ferencz Géza (59)
19. Eczeti János (80)
20. Vörös Ádámné sz. Dobó Márta (101)
21. Rombányi Tivadarné sz. Vértes Mária Magdolna (90)
22. Mikics Lászlóné sz. Bacsák Mária (60)
23. Buja Józsefné sz. Molnár Elvira (81)
24. Kenderes Ottó (83)
25. Dr. Egyed Lászlóné sz. Sidó Ilona (86)

Kereszteltek:

1. Kovács Gergő
2. Vígh Botond László
3. Tóth Vilmos

Az év első három hónapjában templomunkban esküvő nem volt.



Péter atya avatta fel új ministránsainkat

## „Irgalmazz Istenem”

A Budahegyvidéki Református Egyházközség  
Máté János Énekkara böjti hangversenye

Örömmel adhatok hírt arról, hogy a Budahegyvidéki Református Egyházközség – szomszéd testvérgyülekezetünk – Máté János Énekkara Istentől áthatott, lélekemelő hangversenyt adott templomunkban március 25-én, Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén. Az énekkar tulajdonképpen a Schola februári budahegyvidéki szolgálatát vizionozta.

A református egyházközség Máté János énekkara 1993-ban alakult újjá és 1997 eleje óta az egyházközség orgonistája, Hidvégi Csongor vezeti. 2001 júniusában az énekkar felvette Máté János (1934-98) professzor, orgonista-karnagy, az egységes református énekeskönyv megalkotójának nevét, aki egyrészt a Budapest-Kálvin téri Református Egyházközség orgonistájaként szolgált és a budapesti Református Teológiai Akadémián és a Délvidéken is tanított.

A Máté János Énekkar a helyi templomi szolgálatokon túl már számos gyülekezeti meghívást kapott, többek között részt vett 2000-ben a plébániatemplom 60 éves jubileumán rendezett énekkari találkozón is. Rendszeres fellépője a Budapest-Déli Református Egyházmegye éves kórustalálkozóinak, de testvérfelekezetektől is kapott már több meghívást. Műsorukon klasszikus és mai protestáns, de adott esetben katolikus szerzők művei is szerepelnek.

Az énekkart testvéri szavakkal köszöntötte Györgydeák Márton plébános úr, valamint Tókécs Tünde, a Schola vezetője, aki egyben a műsorközlés feladatait is ellátta.

Az énekkar műsora a böjti időszakot tükrözte. Nem tudok minden tapssal jutalmazott műre kitérni, de had emeljek ki párat, amik talán eddig nem hangoztak el katolikus testvérek előtt. Pl. *C. Carissimi*: Bűnbánó szívemet, valamint *Beharka Pál*: Amint vagyok c. művei. A közelgő nagyhétre utalt már *Ádám Jenő*: Jézus világ megváltója c. műve, amelyet a testvérgyülekezet is jól ismer.

A hangverseny egyik legszebb száma Hidvégi Csongor karnagy szólóéneke volt, amikor *Stradella*: Irgalmazz Istenem c. szerzeményét adta elő mély átéléssel.

Az énekkari hangversenyen felhangzott *Gárdonyi Zoltán*: Az én idóm, mint a szép nyár c. műve. Ennek azért is örülök, mert egyrészt már a testvérfelekezetek is kezdik Gárdonyi Zoltán művészetét felfedezni, másrészt ebben az évben van Gárdonyi Zoltán születésének 100., és halálának 20. évfordulója. Végül Máté János: Áldjad én lelkem az Urat c. himnusz szerű műve hangzott el.

Köszönöm az énekkar minden tagjának szolgálatát, és had emeljem ki a közreműködők közül *Oros Ilonát*, aki orgonán, valamint *Győre Emesét*, aki hegedűn kísérte az énekeket. A hangverseny után szeretetvendégség volt.

Kolosváry Bálint

## Elsőáldozók

Május 14-én volt templomunkban az elsőáldozás, amikor 31 gyermek és egy felnőtt vehette először magához az Oltáriszentséget. A szokásos beszámoló helyett most az egyik kisfiú soraival és néhány fényképpel emlékezünk erre a szép ünnepre.

### Elsőáldozásom

Szeptember óta László atya segítségével készülünk az elsőáldozásra.

A felkészülés része volt a máriabesnyői kirándulás, ahol nagyon jól éreztük magunkat.

Nekem nagyon sokat jelentett az elsőáldozás. Már én is gyónhatok és áldozhatok, így még közelebb kerülhetek a Jóistenhez.

Amikor először áldoztam, valami különös érzés fogott el, mintha maga a Jóisten súgta volna a fülembe, hogy már te is igazi keresztény lettél. Az elsőáldozáson megérintett a Jóisten szeretete.

Nagyon fogok igyekezni, hogy Jézus tanításai szerint éljek.

**Török Kristóf 3. o.**

Az elsőáldozók névsora:

*Alföldy Zsófia, Bánkövi Bence, Bereczky Péter, Darvas Patricia, Éry Márton, Farkas Kornél, Farkas Márton, Gisz András, Gröndabl Gabriella, Gyulai Dániel, Hirsch Tamás, Horog Attila, Komlói Adrienn, Kondorosy Csenge, Laber Fruzsina, Lestyán Réka, Mateidesz Nóra, Mibály Klaudia, Pápai Krisztina, Ritter Olivér, Seidl Máté, Téglásy Tekla, Thuránszky Nóra, Tóth Katalin, Török Kristóf, Várallyai Benedek, Varga Edvárd, Várszegi Bence, Végh Attila, Vonnák Réka, Vu Fanny, Zsikla Nikolett*



## Az idei bér málkozók és bérmaszüleik

*Bakonyi Regina  
Börcsök Zsófia  
Corradi Gizella  
Dóra Gábor  
Érsek Annamária  
Hernády Eszter  
Ivanics Lili  
Jakubecz Gabriella  
Katona Éva  
Kiss Veronika Mária  
Kollár Krisztián Attila  
Meszéna Katalin  
Nagy Karolína Mária  
Plgárno Vidai Mária  
Martinkó Eszter Mária  
Szerdabehly Tamás  
Vásárhelyi Nóra*



## GITÁROS HIRDETÉSEK



### UTOLSÓ:

A nyári szünet előtti utolsó gitáros szentmise dátuma: **június 18.** A következő: szeptember 3.

### HÍVJUK ÉS VÁRJUK

Szeretettel hívjuk és várjuk mindazokat, akik **énekküddel, hangszerükkel** hétről hétre szolgálnának a FEGE (Felső-krisztinavárosi Gitáros Együttes) keretein belül.

Kérjük, jelentkezzenek a „gitáros szentmise” után vagy előtt a sekrestyében Hatvani Istvánnál vagy Bódy Katánál vagy az együttes bármelyik tagjánál.

### PÓLÓ:

A „gitáros szentmisék” után a sekrestyében megtekinthető, megvásárolható gitáros együttesünk által készített **jubileumi póló** 2.800,- Ft/db áron, egyelőre minden méretben. A pólót külső támogatással sikerült elkészítenünk. E támogatást vissza kell fizetnünk, így előre is köszönjük a kedves hívek segítségét.

(A póló sötétkék, elől és hátul krémszínű nyomattal.)

## Búcsú és köszönet

Jó 16 éve, 1990 szeptemberében kezdtem, mint az egyik alapító tag... 2006 szeptemberétől, pedig átadom a vezetést.

Átadom a vezetést a fiatalabbaknak. Szeptembertől **Bódy Kata** és **Hatvani István** lesznek azok, akik a **Felső-krisztinavárosi Gitáros Együttes (FEGE)** ügyeit igazgatják. Kívánom nekik, hogy munkájuk sokáig szolgálhassa egyházunk életét! Kérem a Testvérek segítségét és imáit, hogy amint eddig is, ezután is jól szolgálhasson a kórus.

Sok mindent írhatnék..., hogy milyen sok nagyszerű embert ismertem, ismerhettem meg és milyen ragyogóan éreztem magam. Milyen szolgálatkész, kedves fiatalok és idősebbek voltak segítségemre, segítségünkre. Hogy minden hiba és zavaró körülmény között is köszönet illeti a mindenkori tagságot, és hogy a jelenlegi kórus tagsága mennyire felkészült. Hogy a sekrestyés hölgyek és urak mennyi szeretettel vettek körül bennünket és kán-

torunk, Jóska bácsi milyen nagy gonddal és szolgálatkészséggel fordult felénk. Hogy az itt szolgáló atyáktól mennyi, de mennyi segítséget kaptunk, kapunk. Fölösleges. Egyrészt azért, mert mindez leírtam a plébánia jubileumi évkönyvében és ebben az újságban is többször, másrészt azért, mert a kórus fennállásának és folyamatos szolgálatának 16, azaz tizenhat (!) esztendeje tanúsítja, hogy ez valóban így volt, így van. **Köszönöm!** Köszönjük!

Megpróbáltam mindig a lehető legtöbbet nyújtani szolgálatom közben. Igyekeztem énekes és zenész társaimban tudatosítani, hogy mindig az oltárszolgálat az első. Szerettem volna kiemelni, hogy az együttes – és ezen keresztül a Jó Hír közvetítése – iránti felelősség nem merülhet ki abban, hogy „addig vagyok itt, ameddig nekem jólesik”. Hirdettem mindenfelé a zenekart, hogy ha lehet, még ennél is többen legyenek. Hangsúlyoztam, hogy a szolgálattól nem megijedni, hanem azt vállalni kell, és azt,

hogy – csodák, csodája! – ez még örömteli, vidám, emberi is lehet.

Nem minden sikerült úgy, ahogy szerettem volna... Tudom. De mindent megtettem, ami erőmből tellett.

Nehéz szívvel hoztam ezt a döntést, mert a zene, az ének meghatározóvá vált az életemben, de most más feladatokat is meg kell oldanom, másfajta felelősséget kell vállalnom, olyat, amelyet egy fiatal család „követel” magának.

Bár nap mint nap találkozunk – és attól, hogy a vezetést átadom szeptembertől, még néha megpengetem a húrokat és beülök énekelni – az együttesnek (is) a következő sort ajánlom:

„Dalolni, Uram, és dallá lenni vágyom!”

Tisztelettel és köszönettel:  
**Madocsay Ákos**

**Soli Deo Gloria!**

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: Adventre, Böjtelőre, Nagyböjtre, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra

IX. évfolyam, 4. szám 2006. Te Deum

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukács Krisztina, Szende Ákos, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós

Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a [felsokrisztina@freemail.hu](mailto:felsokrisztina@freemail.hu) e-mail címre.